

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Epitome De Fide Et Operibvs, Adversvs chimærica[m]
illam atq[ue] monstrosam Martini Lutheri libertatem,
quam ipse falso ac perditæ Christiana[m] appellat**

Hoogstraten, Jacobus van

Coloniæ, 1525

VD16 H 4817

Veritas 2. Cap.II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30498

eos, quibus dei mādāta cognita sunt: neq; enim repugnat secus cō-
tingere, qñ iustificatio miraculose fit, & obex p ignorātiā ponitur,
quoz utrūq; in Paulo cōtigit apostolo. Nepe q de se inquit. Misse-
ricordiā cōsecut^o sum, qā ignorās feci in incredulitate. Cuius pte-
rea cōuersio fuit miraculosa, & ob id nimis festiuat in ecclesia.

Techna Martini 2.

Porro Martin^o, quo operū ampli^o uilesceret utilitas. Minusq;
in p̄cio haberent, hominesq; magis torpentes, & bonoz opoz
negligētiores redderet, dolosa nequiterq; subtcuit: bona (id est de
genere bonoz), opera reprobis seu finaliter dānandis, apprime fo-
re necessaria. Neq; enim ipse docet aliqñ, desperatos homines, per-
ditāq; uitā ducentes, dū circa opera passim diuina trāsgridiant mā-
data, ad inferos profundius descendere, & quāto quisq; plus pecca-
tor est, tanto acerbiori æternaliter plecti supplicio. Sicut scriptū ē.
Apoca. 13. Quantū glorificauit se, & in delicijs fuit, tantū date illi tormētū. Et
Deut. 25 alibi: pro mēsurā delicti, erit & plagarū modus. Tenendū igit est o-
pera necessaria esse p̄destinatis peccatoribus, ut iustificēt: repro-
bis uero seu finaliter damnandis, ad acerbioris p̄cenz, perpetuam
tum minorationem, tum mitigationem.

Veritas 2. Cap. II.

Opera quæ sunt iustitiæ, id est, iam iustificati hominis, ex cha-
ritate facta, sunt secundū dei iustitiā uitæ æternæ meritoria:
& ad salutē æternā consequēdā prorsus in adulto necessaria. Hec
ueritas duas cōplectit partes: Vtraq; aut firmis scripturæ sa-
cræ testimonijs cōprobat. Priorē quidē Christi seruatoris irrefra-
gabilis firmat auctoritas, cū dicit. Qui bona egerūt ibunt in resur-
rektionē uitę &c. Et qui fecerit uolūtātē patris mei, &c. Ipse intra-
bit in regnū cæloꝝ. Et apostolus, iquit, Reddet unicuiq; secundū
opera eius, his qui secundū patientiā boni opis, gloriā & honorē,
& incorruptionē quærentibus uitā æternā. Et alibi. Dū facis cōui-
uium uoca pauperes &c. Et retribuet tibi, in resurrectione iustoz.
Et alibi. Da pauperib^o & habebis thesaurū in cælo. Ecce operib^o
uitā æternā repromissam: qd ergo cōgero testimonia? An adhuc
audire uultis apostolū Hebræis scribentē? Nō iniustus (inquit) de^o
est ut obliuiscatur operis uestri, Et alibi. Reposita est mihi corona
iustitiæ, quā reddet mihi dñs in illa die iustus iudex. Et beneficētię

Ioan. 5.
Matt. 7.
Roma. 2

Lu 14.

Mat. 19

Heb. 6
2. Timo. 4
Heb. 13

& cōmunionis nolite obliuisci: talibus em̄ hostijs promeret̄ deus
Ecce quod operibus iustificati hominis secundū diuinā iustitiā de
bet̄ uita æterna. Sunt ergo uitæ æternæ meritoria. Nēpe quibus
uita æterna in mercedē est repromissa. ¶ Posterior uero ueritatis
nostræ pars: etiā seruatoris nostri Christi auctoritate pbat̄. Si uis
inquit ad uitā ingredi serua mādata. Et uos amici mei estis si fece-
ritis q̄ p̄cipio uobis. Sunt itaq; bona opera necessaria q̄ nos æterna
uita, & amicitia diuinæ cōsortio dignos efficiunt. Proinde tanto
nimis interuallo differūt hęc opa, ab his quorū in priori uerita-
te meminimus: quanto (ut sub cōpendio dicā) a pannis mēstruatē,
a detrimētis & stercoreibus, distinguūt argētum, aurū, & lapides p̄-
ciosi, ut ex priori ueritate perspicuum est.

2. Pars pbat̄.
Mat. 19
Ioan. 15

Techna Martini 3.

Veritatis istius materiā pertractans Martinus, neq; dolis ab-
stinuit neq; fraudibus. Cū em̄ quicq; impetrādē saluti aptū
atq; accōmodū uideat̄, in diuinā ubiq; referat promissionē, mira ta-
mē uafricie factū est, ut illā æternæ retributionis promissionē, pol-
licitationēq; in tractatu christianę libertatis p̄sus supprimat, quę
bonis duntaxat operibus facta est. Nec aduertere uoluit saluatore
inquentē. Et procedēt qui bona fecerūt in resurrectionē uitę & c.
Et apostolus, bonū facientes non deficiamus, tēpore em̄ suo mete-
mus nō deficientes. Et iterū. Diuitibus huius seculi p̄cipe bene a-
gere, diuites fieri in bonis operibus, ut apprehendant uitā æternā.

Ioan. 5.
Gal. 6
1. Timo. 6.

Techna Martini 4.

Neq; una fraude circa hanc ueritatem satiat̄ est Martinus,
quin & alterā mediocriter uulpinā superadderit technam.
Cōsiderās nāq; q; forte absurdus, atq; (ut uere est) incredibile cui-
libet sensato uideri poterat, opera bona, homini tā parē eē necessa-
ria, ad nouā suarū fallacia; se cōuertit technā neq; ssim⁹ seductor.
Nēpe ut diceret opera qdē bona oportere fieri, ue; nō ab aliud q̄
ad corporis castigationē & proximi subuētionē, nō aut̄ in regni cæ-
lestis meritū. Neq; hęc fraudē sui magistri, aduertere curāt illotis-
simi & excecatis illi Lutherani, qui (cū nihil minus sint) euan-
gelici tamē uolūt uocari. Si nāq; Christi euāgeliū attēderēt, mox
inuenitēt, opera bona quibus plurimas afferant utilitates, ad duo ta-
mē principalia, p̄cipue esse necessaria: quorū hoc quidē æternæ fe-
licitatis est assequitio: illud uero est æternę mortis euasio. Hac sa-

b

ne gemina necessitas evidentissimis sacri euāgelij roboratē testi-
 monijs, dicente Christo. Et procedēt q̄ bona egerūt in resurre-
 ctionē uitæ, q̄ uero mala in resurrectionē iudicij. Et itē, Oēm
 palmitē in me nō ferentē fructū tollet eū &c. Et si uis ad uitam
 ingredi serua mādata. Itē legisperito anxie percontāti, quid fa-
 ciendo uitā æternā possideret: prolata in medtū parabola de Sa-
 maritano, q̄ misericordiā fecerat cū pximo. Respōsum est a dño.
 Et tu fac similiter (subaudi) si uis uitā æternā possidere. Rursus
 Christus ihs qui a dextris eius erunt, dictur⁹ est. Venite benedi-
 cti patris mei, possidete paratū uobis regnū &c. Esuriui & dedistis
 mihi māducare &c. quādiu fecistis uni de his filijs meis mihi feci-
 stis. Qui autē a sinistris erūt: ihs dictur⁹ est: discedite a me in ignē
 eternū &c. Esuriui & nō dedistis mihi māducare &c. quādiu nō
 fecistis uni de minoribus his nec mihi fecistis. Nunc & aliam ue-
 ritatem prosequamur. Veritas 3. Cap. III.

Vædā est hominis salus, qua ereptus seu saluatus est, nō q̄
 dē ab omni malo, sed duntaxat a malo mortalis culpæ: & a
 diabolica seruitute, quæ alio uocabulo nūcupat, iustitia,
 secūdū quā homo iustificat, & ab impietate ad statū gratiæ resti-
 tuitur. Hāc autē salutē deus optimus maximus, per angelū suum
 nobis pollicitus est dicentē. Ipse em̄ saluū faciet populū suū a pec-
 catis eorū. Et apostolus. Gratia inquit saluati estis per fidē. Et ali-
 bi. Nō ex operibus iustitiæ q̄ fecimus nos: sed secundū misericordiā
 suā saluos nos fecit: per lauacrū regeneratiōis. Istæ nāq; scriptu-
 ræ & aliæ q̄ plurimæ, nō de æterna salute loquunt, sed de salute
 pñtis uitæ, secundū quā in statū gratiæ reponimur. Vnde & non
 incōuenienter, salus uitæ, a theologis nominari potest. Et respon-
 det hæc ueritas primæ. Ista em̄ est iustitia. Hęc est salus, ad quam
 cōsequendā (id qd prima cecinīt ueritas) opera sunt prorsus inua-
 lida. Techna Martini 5.

Vāquā recte dicat Martinus: quia hāc salutē p̄ opera asseq-
 nequeamus, sicut nec sine fide, sine qua nimis deo place-
 re nō possumus: false tñ & fraudulenter sic eā soli fidei a-
 scribit, eandēq; usque adeo soli fidei promissam astruit, ut in ea ob-
 tinenda de charitate mētionē nō habeat, quasi ad iustitiā charitas
 nullatenus necessaria sit. Quod sane quia scripturis multipliciter
 refragat, qd aliud suspicandū est, q̄ ad subuersionē paruulorū, ab

Ioan. 5.
 Ioan. 15.
 Mat. 19.
 Luca. 10.
 Mat. 15.
 Mat. 1.
 Ephe. 2.
 Titū. 3.